

dels seus ídols més sagrats i els seus dogmes més preuats. El Serafi Sagarra és l'orador següent. Des que el Tomàs l'ha identificat res del passat no té cap sentit. El Sagarra es presenta com Frederico Reis i pronuncia unes breus paraules estranyament paradoxals.

—Repensem la civilització —s'atura per agafar aire—. Reedificarem primer el paganisme per després poder reconstruir sobre ell el cristianisme.

Tothom resta en silenci, però es produeix un cert mercadeig d'esguards i llambregades. Els ulls de tots es troben sense necessitat de moure el cap delatorament. Un altre portuguès anomenat Álvaro de Campos fa un pas endavant després d'uns moments de desconcert.

—Els pagans som objectius per sobre de tot —fita el Sagarra transvestit de Reis, i prossegueix—: vam ser els primers a tenir la noció de límit. Ni les religions anteriors ni les posteriors han tingut la noció de límit. El cristianisme i l'islam són un deliri. Les religions de l'Índia són hiperdeliris.

—El món existeix perquè m'ho diuen els meus sentits —pronuncia lentament l'Alberto Caeiro, al seu torn—, i en dir-m'ho, em diuen que jo també existeixo. Sí, moriré i morirà el món, però és que morir és viure.

En últim lloc, la secretària d'Orfeu, l'única dona present a la cerimònia, fa un pas endavant i em fita amb tendresa. Les seves paraules clouen la ronda de parlaments rituals.

—La reconstrucció del paganisme és un ajut prestat a la causa endarrerida de la civilització —diu convençuda, i torna al seu lloc.

Els parlaments rituals deixen pas finalment a la meva entronització. Un eyagei escollit avança dues passes. És prim i ennegrit de pell. Porta ulleres rodones i llueix un bigoti escarransit. Té el rostre ple de solcs i l'esguard concentrat en la meva persona. Em proclama nou cap de l'organització piramidal òrfica. Tinc la resposta a punt des de fa molts anys.

—M'he multiplicat per sentir-me i per sentir-me m'ha calgut sentir-ho tot —pronuncio lentament, embolcallat per la glòria i l'ambrosia—. M'he transbordat, no he fet res més que extravessar-me. M'he despullat, m'he entregat, i hi ha a cada racó de la meva ànima un altar a un déu diferent.

Somric però no s'immuta. Pronuncia una fórmula ancestral en grec i després es deté en explicacions més pragmàtiques. La meva nova identitat serà finalment definitiva. Es treu els meus papers oficials de sota la túnica i me'ls dona. Torno a ser als ulls del món el Tomàs Cerc després de molts anys de buidor. L'hereu natural del meu pare. El propietari absolut d'Orfeu. El nou cap dels òrfics. El Tomàs escolta atentament el darrer parlament de la nit. Aquell home esquifit i bru proclama el seu germà bessó nou dirigent d'Orfeu. Comença a comprendre tot el caòtic seguit d'esdeveniments que ha hagut de viure. Se sent enganyat. El Serafi Sagarra

té tot l'aspecte de ser un simple cristià infiltrat que s'ha valgut d'ell per introduir-se ben endins del grup. El va escollir per la cara, literalment. El nou Tomàs és bessó seu, sens dubte. L'orfenat amagava més coses de les previstes. Una ambició arrauxada pobla sobtadament el seu esperit. També un estrany esperit de revenja. Aprofita que els xataroi comencen a desfilar un per un davant del nou Orfeu en educada comitiva i s'esmuny cap a la casa. Tots els meus nous subordinats em saluden solemnement abans de marxar. Alguns recorden amb paraules elogioses la figura del meu pare. D'altres, com la noia, em deixen bocabadat en disculpar-se per no haver-me reconegut des del principi. Tothom té un record per al pare. Penso que això gairebé sembla la seva vetlla. Tots els purs —xataroi— i sants —eyageis— treballen d'una manera o altra pel paganisme i per Orfeu. La responsabilitat m'aclapara cada vegada que abaixen el cap davant meu. Són persones plenes de saviesa i energia. Quan el darrer xataroi se m'acomia, observo la bellesa que s'escampa per tots els indrets del jardí i em dispo a prendre possessió efectiva de la meua nova residència. Just en aquests moments recordo efímerament la Raquel, que encara em deu esperar a l'hotel. Camino cap a l'entrada pensant que tornarà a Barcelona tan aviat com descobreixi que la identitat que ella coneixia ha mort definitivament. Abans d'entrar al casalot aixeco els ulls al cel. La Lira refulgeix d'una manera molt especial, avui.

* * *

Des que he entrat al meu palau que em sento estrany. Aquest nou espai des d'on dirigiré Orfeu em resulta especialment amenaçador. Potser l'ambrosia me'l fa percebre d'aquesta manera, però el cert és que aquest dormitori enorme accentua la meua solitud d'una manera espaordidora. Des que he entrat al palau d'Orfeu que em sento estrany. Aquesta nova dimensió de la meua personalitat em resulta especialment amenaçadora. Potser el trencament del tel que embolcallava la meua vida m'ho fa percebre així, però el cert és que aquesta fosca mansió accentua la meua culpabilitat d'una manera espaordidora.

El pensament se'm desorganitza per moments. Tinc problemes per reconèixer els mots que hi transiten, desintegrats i buits de contingut. Em sorprenc xiuxiuejant el fascinant Jabberwocky de Lewis Carroll. Però sento estranys sorolls darrere dels armaris i em fa pànic trobar un mirall. El vent udola lamentacions poc entenedores. Les finestres cruixen. No puc pensar en res. El pensament ja no existeix. Les paraules tampoc. Només els sorolls de l'altra banda de l'armari em criden l'atenció.

Em trec la túnica òrfica i em palpejo suaument per sobre de la roba. Per la finestra veig l'indret on hi ha enterrat el cap del pare. M'agafen basques només de pensar-hi. Giro cua i una força desconeguda m'empeny cap a l'enorme armari. L'espera és l'única realitat que em manté en silenci, en aquest buit amagatall.

Agafó el pom de la porta corredissa i la faig lliscar per la guia d'una estrebada. Malgrat la penombra que embolcalla el dormitori, un mirall de cos sencer apareix darrere de la porta. Astorat, m'hi observo amb atenció. Dins hi ha algú que em mira, però no el reconec. Els dos ulls semblen fora de les conques, suspesos d'un fil inexistent. El temps es deté i tots dos ens mantenim palplantats, fitant-nos les buides conques oculars. Els dos parells d'ulls, llunyans i desconeguts, no semblen pertànyer a cap rostre. No són ni dins ni fora del mirall. Són el mirall.

De sobte un peu dret s'aixeca un pam de terra just en el moment que un peu esquerre fa el mateix. Després tornen tots dos al seu lloc, simultàniament. Un silenci sepulcral embolcalla aquest trencament de l'estatisme. Les dues imatges se saben imitades i imitadores. Una mà esquerra i una dreta s'alcen tremoloses, amb el palmell obert, fins a estendre alhora els dos braços que les sustenten. El vent udola. Les galtes es tensen lentament i dues llàgrimes simètriques brollen d'un ull dret i d'un esquerre. Trona. Després les dues mans alçades baixen fins a tornar a reposar a les cuixes respectives. S'obren les dues boques, però no se sent res. Dues llàgrimes més inicien el seu descens pels anticlinals dels dos rostres idèntics. Els dits de les quatre mans es crispen lentament, a l'espera d'algun moviment bruscat. Les celles puguen uns mil·límetres i els ulls s'esbatanen. Les mirades buides reflecteixen la seva buidor. Els sentiments i les paraules sempre es perden dins dels miralls. Els dos pallassos sense públic es posen les mans a les butxaques, les boques obertes. L'esquerra d'un, que és la dreta de l'altre, treu de bursada una il·lustració reveladora. El bust del filòsof cínic testimoni de la mort d'Orfeu cau a terra a banda i banda del mirall seguint el mateix trajecte. Tots dos clowns saben què engrapen les altres dues mans, ocultes encara a les butxaques, esperant el senyal final. Fora, una òliba es precipita al damunt d'un petit rosegador. Les dues figures treuen una Astra vella i alcen sense tremolar el braç esquerre i el dret, respectivament. Els dos canons van resseguint la corba de pujada alhora, fins que s'aturen a l'alçada dels ulls de la figura rival. Tots dos premen el gallet quan sona un altre tro. Tro mort. Les dues bales entren just entre cella i cella dels dos rostres idèntics. Les dues ferides provoquen dos dolls de sang, que esquitxen el mirall per les dues bandes. No hi ha dins ni hi ha fora quan els dos cossos estesos en la mateixa postura fan la convulsió